ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Honza silak.pdb

PDB Name: Honza silák
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2002
Modification Date: 10.6.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Honza silák

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Byl jednou jeden muž a jedna žena a měli jedno dítě a žili úplně sami v jednom stranou položeném údolí.

I událo se tenkráte, že matka šla do lesa, aby tam jedlové chrastí nasbírala, a malého Honzíka, který měl zrovna dva roky, vzala s sebou. Bylo právě jaro a dítě se radovalo z pestrobarevných květin; a šli stále hlouběji do lesa.

Pojednou před ně vyskočili z křoví dva loupežníci, popadli matku i dítě a vedli je do hloubi černého lesa, kam co rok ani človíček nepřišel.

Žena prosila snažně loupežníky, aby jí i dítě nechali běžet, ale srdce loupežníků byla z kamene, neslyšeli její prosby ani kletby a silou ji táhli dál.

Po asi dvou hodinách úmorné cesty trním a křovinami, přišli k jedné skále, kde byly dveře, na které jeden z loupežníků zabušil a ony se ihned otevřely. Teď šli dlouhou, temnou chodbou, až přišli do obrovské jeskyně, kterou osvětloval jen oheň hořící v krbu.

Na stěně visely meče, šavle a jiné mordýřské náčiní, které se v tom světle zlověstně blyštělo, uprostřed stál černý stůl, kolem něhož seděli čtyři loupežníci a hráli v kostky, náčelník seděl v čele.

Ten nyní přistoupil k ženě, když byla vešla, a nabádal ji ke klidu, aby se nebála, že ji nikdo nic neučiní, že se jen musí starat o hospodářství, a když bude vše v pečlivosti udržovat, nebude se jim u nich zle dařit. Pak ji podal něco k jídlu a ukázal jí postel, kde měla se svým dítětem spát.

Tak žena zůstala u loupežníků mnoho let; a Honzík rostl a sílil. Matka mu vyprávěla příběhy a učila ho podle jedné staré rytířské knihy, kterou byla v jeskyni nalezla, číst.

Když bylo Honzovi devět let, vyrobil si z jedlové větve pořádný kyj a ukryl si ho za postelí, pak šel ke své matce a zeptal se:

"Milovaná maminko, řekni mi kdo je můj otec, já to chci vědět."

Matka mlčela a říci mu to nechtěla, aby na něj touha po domově nepřišla, a taky věděla, že ti bohapustí loupežníci by Honzíkovi nikdy nedovolili odejit, ale srdce se jí mohlo rozskočit z toho, že Honza nemá nikdy poznat svého otce.

V noci, když se loupežníci vrátili ze své loupežné výpravy, vytáhnul Honza svůj kyj, postavil se před loupežnického kapitána a řekl:

"Teď chci vědět, kdo je můj otec, jestli mi to okamžitě neřekneš, srazím tě k zemi."

Tu se začal kapitán smát a vrazil Honzovi takový pohlavek, až se kluk skutálel pod stůl. Honza se postavil, ale mlčel a jen si byl pomyslil:

"No ještě rok počkám a pak to zkusím znova, možná to půjde lépe."

Když byl onen rok uběhnul, zase vytáhnul ten svůj klacek, setřel z něj prach, prohlídnul si jej a pravil:

"To je řádný kyj."

V noci přišli loupežníci domů, pili víno, jeden džbánek za druhým, až jim začali padat hlavy. Tu popadnul Honza svůj kyj a postavil se před kapitána a zeptal se ho, kdo je jeho otec. Kapitán mu zase vrazil pohlavek, že se chlapec skutálel pod stůl.

Ale Honzík ihned vstal a udeřil tím svým kyjem nejprve kapitána a pak i ostatní loupežníky tak vypráskal, že se nemohli údů v těle dopočítat.

Matka stála opodál a byla překvapena jeho statečností a silou.

Když byla Honza s touhle prací hotov, šel k matce a pravil jí:

"Tak to by bylo, ale teď chci vědět, kdo je můj otec."

"Milovaný Honzíku," řekla mu matka: "pojď, budeme otce hledat, dokud ho nenajdeme." a vzala kapitánovi klíč od dveří.

Honza zatím popadnul pytel od mouky, naházel do něj zlato, stříbro a vše cenné, co byl nalezl, a když ho naplnil, hodil si ho na záda. Tak společně opustili jeskyni a Honza vykulil oči, když z té jeskynní temnoty najednou vyšli do světlem zalité krajiny venku, do zeleného lesa, mezi květiny a ptáky, pod slunce zářící na blankytné ranní obloze.

Na chvíli se zastavil a těmi věcmi se celý u vytržení kochal, protože něco takového ještě nespatřil. Matka hledala cestu domů, a když byli několik hodin šli, tu šťastně dorazili do onoho údolí, k jejich chalupě.

Otec seděl přede dveřmi a rozplakal se radostí, když poznal svoji ženu a slyšel, že Honza je jeho syn, neboť je oba za mrtvé dávno pokládal.

A Honza, ač měl teprve dvanáct let, byl o celou hlavu větší jak otec.

Vešli společně do světnice, ale sotva Honzík svůj ranec na lavici u pece položil, v celém domě to zapraskalo, lavice se rozlomila, podlaha se prolomila a ranec se propadnul do sklepa.

"Bože ochraňuj nás!" zvolal otec: " Co je to? Teď jsi naši chalupu zničil!"

"Jen si z toho nic nedělejte,otče! " odvětil mu Honza: " V tom ranci je toho tolik, kolik je na nový dům třeba."

A otec s Honzou se dali do stavby nového domu, nakoupili dobytek i polnosti a začali hospodařit. Honza oral pole, a když za pluhem šel a zabral, tu nepotřebovali ani voli, aby ho táhli.

Příštího jara Honza pravil:

"Otče, vezměte peníze a nechejte mi udělat kyj vážící jeden centnýř, chci se vydat do světa."

Když byla požadovaná palice hotova, opustil Honza otcovský dům a šel až dorazil do hlubokého černého lesa.

Tu slyšel cosi praštět a svištět, a když se byl rozhlédl, uviděl jedli, která se odshora nahoru jako provaz stáčela, a když se byl podíval ještě výše, tu uviděl velkého chlapa, který byl ten strom popadl a jako vrbovým proutkem jím otáčel.

"Hola! Co to tam vyvadíš?" zavolal na něj Honza.

Chlap odpověděl: "Ale já jsem si včera přinesl trochu proutí na koště a teď si dělám provázek, abych to koště svázal."

"Ten se mi líbí," pomyslel si Honza: "má sílu!" a zavolal na něj:

"Dobře uděláš, když půjdeš se mnou."

Ten chlap slezl dolů a byl vám o celou hlavu větší jako Honza a ten nebyl zrovna malý.

"Budu ti říkat Jedlívrtil!" řekl mu Honza.

A šli dál společně a tu uslyšeli klepání a bušení tak silné, že se při každé ráně země chvěla. Brzy potom přišli k jedné

mohutné skále, před kterou stál obr a pěstí z ní odsekával kusy. Když se Honza zeptal, co to činí, odpověděl mu:

"Když chci večer spát, přicházejí vlci, medvědi a jiná havěť toho druhu, čenichají tu a ňafají sem a tam a nenechají mě spát, tak si chci postavit dům, abych měl klid."

"Jejda, toho bych mohl taky potřebovat." řekl si Honza a pravil k silákovi:

"Nechej dům domem a pojď se mnou, budu ti říkat Kámentlouk."

Obr souhlasil a tak táhli tím lesem ve třech, a všude kde přišli, se dávala divá zvěř na útěk. Večer přišli k starému, opuštěnému zámku, vešli dovnitř a uložili se v jedné komnatě ke spánku.

Druhého rána vyšel Honza do zahrady, která byla celá zpustlá a zarostlá hložím a křovisky. A když byl tou zahradou procházel, tu před něj najednou vyskočila divoká svině a Honza nezaváhal a dal jí tím svým kyjem par ran, až padla k zemi. Pak si Honza mrtvou svini přehodil přes ramena a přinesl ji do zámku, tam ji narazili na rožeň a upekli a dobře se vám poměli.

Tak si byli domluvili, že každého dne vždy jeden, na kterého přijde řada, zatímco dva zbývající půjdou na lov, zůstane doma a připraví pro každého k jídlu devět liber masa.

Prvního dne zůstal doma Jedlívrtil, Honza a Kámentlouk šli na lov. Když byl Jedlívrtil zaměstnám vařením, tu za ním do zámku přišel malý, celý svraštělý mužík a žádal si maso.

"Pakuj se ty, Tichošlápku!" odsekl mu Jedlívrtil: "Žádného masa ti netřeba!"

Ale jak se byl podivil, když ten malý, nepatrný mužík na něj pojednou vyskočil a svými pěstičkami ho začal mlátit, že se nemohl ubránit, svalil se na zem a dechu sotva popadal. Mužík neodešel dříve, dokud si nebyl svůj vztek na obrovi vybil.

Když byli ti dva přišli z lovu, neřekl jim Jedlívrtil nic o tom starém mužíkovi a výprasku, který byl obdržel, a pomyslil si: "Až zůstanou doma, jen ať si toho malého nedůtklivce okusí," a s tou zlomyslnou myšlenkou byl spokojen.

Následujícího dne zůstal doma Kámentlouk a vedlo se mu stejně jako Jedlívrtilovi, taky byl tím mužíkem zle vypořádán, když mu nedopřál ani kousek masa.

Když ti druzí dva večer přišli domů, viděl na něm Jedlívrtil, co se mu bylo stalo, ale oba mlčeli jako pěny a myslili si: "Ať si Honza taky tuhle polívčičku okusí."

Honza, který musel dalšího dne zůstat doma, dělal svou práci v kuchyni, a když nahoře u kotle stál a maso obhlížel, přišel onen mužík a bez dalšího si kus masa žádal. Tu si Honza pomyslil: "Je to nějaký chudý kmotr, můžu mu dát ze svého dílu a ti druzí dva zkrátka nepřijdou." A podal mu kousek masa.

Když ho byl trpaslík snědl, přál si maso ještě jednou a dobromyslný Honza mu dal ještě jeden a pravil, že tohle je hezký kus masa, s tím by měl být už spokojen. Ale trpaslík žádal maso do třetice.

"Ty drzoune nenasytná!" řekl mu Honza a nedal mu nic.

Tu na něj chtěl ten zlovolný skřet skočit a jako Jedlívrtila a Kámentlouka vypráskat, ale padla kosa na kámen. Honza mu uštědřil, aniž by zaváhal, pár mocných ran, až se trpaslík ze zámeckých schodů skutálel. Honza chtěl utíkat za ním, ale o trpaslíka zakopnul a jak byl dlouhý a široký, na zem se natáhnul a než se byl zase postavil, byl trpaslík venku ze zámku.

Honza pospíchal za ním a viděl, jak trpaslík mizí v jedné skalní puklině, dobře si to místo obhlédl a pak se obrátil zpět k zámku.

Ti druzí dva, když do domu přišli, se velmi podivili, že je Honza v pořádku a on jim vyprávěl, co se mu bylo přihodilo a tak déle už nemlčeli a pravili mu, jak jim se dařilo. Tu se Honza smál a pravil:

"Po právu se vám stalo, když jste byli tak lakomí pro kousek masa, ale je to ostuda, že jste tak velcí a nechali jste pouhého trpaslíka, aby vám napráskal."

Pak vzali koš a provaz a šli všichni tři k tomu místu ve skále, ve kterém se ztratil trpaslík; tam se nechal Honza v koši na provaze spustit dolů.

Když koš dosednul na dno, našel Honza dveře, a když je byl otevřel, seděla tam překrásná dívka, no byla vám tak

krásná, že se to vypovědět nedá, vedle ní seděl onen trpaslík a šklebil se na Honzu jako kočkodan.

Dívka byla spoutána řetězy a dívala se na Honzu tak smutně, že ho popadla velká lítost a pomyslil si:

"Tu musím z moci toho zlého trpaslíka vysvobodit!" a uštědřil svým kyjem trpaslíkovi ránu, až ten padl mrtev k zemi.

V tom okamžení spadly z dívky ony řetězy a Honza byl její krásou celý okouzlený. Vyprávěla mu, že je královská dcera, kterou z její vlasti unesl loupeživý hrabě a tady v té skále zavřel, protože o něm ani slyšet nechtěla, že by se za něj provdala, a toho zlého trpaslíka k ní jako stráž posadil, aby ji trápil a všelijak soužil.

Potom posadil Honza dívku do koše a nechal ji vytáhnout nahoru. Pak koš sjel zase dolů, ale Honza svým druhům příliš nevěřil a pomyslil si:

"Už jednou se falešně zachovali a o trpaslíkovi mi nic neřekli, kdo ví, co mají v úmyslu nyní."

A položil do koše svůj kyj a bylo to velké štěstí, neboť sotva se byl koš do půle té výšky zvednul, nechali ho ti dva nahoře zase padnout dolů, a kdyby byl v něm Honza seděl, byl by teď dozajista mrtev.

Ale nyní Honza netušil, jak se z té hloubky nahoru dostane, a nebyl tu nikdo, kdo by mu poradil.

"To je smutné," řekl si: "budu tady muset bídně zahynout."

A když se tak v podzemí procházel, přišel znovu do komůrky, kde byla před tím princezna seděla, a uviděl, že trpaslík má na jednom prstě prsten, která se krásně lesknul a blyštěl. Tak mu ho stáhnul a sobě nasadil, a když ho byl na prste otočil, tu pojednou uslyšel nad hlavou nějaký šramot.

Podíval se do výšky a uviděl tam poletovat džiny, kteří mu byli pravili, že je jejich pánem a splní mu každé přání.

Honza nejdříve celý oněměl, ale potom jim poručil, aby ho vynesli nahoru. Poslechli v okamžení a vyletěli s ním nahoru.

Ale když byl nahoře, ani živáčka neviděl, a když vešel do zámku, ani tady nikoho nenašel. Jedlívrtil a Kámentlouk pryč pospíchali a tu dívku vzali s sebou.

A Honza otočil tím prstenem a přiletěli džinové a řekli mu, že ty dva jsou na moři. Honza tedy běžel a běžel, až stanul na mořském břehu a uviděl v dálce na vodě loďku, ve které ti nevěrní druhové seděli.

V tom velkém vzteku skočil Honza do vody, aniž se byl zamyslil, i s tím svým kyjem a začal plavat, ale ta jeho palice centnýře zvící ho táhla do hloubky a byl by se nakonec bídně utopil.

Ale ve správném čase Honza otočil prstenem do třetice a přiletěli džinové a odnesli ho bleskem do loďky. Tu svou palici srazil ty dva ničemníky z loďky do moře a dostalo se jim tak zasloužené odměny.

S tou krásnou dívkou, která měla velký strach a podruhé jím byla osvobozena, pak plul domů k jejímu otci a matce, a pak byli spolu oddáni a šťastně žili do konce svých dní.